

عنوان مقاله:

جای اپی ژنتیک خالیست ...

محل انتشار:

نشریه علمی تخصصی پژوهش، دوره 3، شماره 1 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 5

نویسنده:

ثنا رضوی فرد - دانشجوی دکترای عمومی دامپزشکی، دانشکده دامپزشکی، دانشگاه تهران، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

از زمانیکه با به وجود آمدن علم ژنتیک و گسترش شاخه های آن پرده از بسیاری از راز های بیولوژی برداشته شد، این علم همواره درصدد توضیح تنوع فنوتیپی برآمده است، اما در سال های اخیر دانشمندان علم ژنتیک دریافته اند که ژنتیک کلاسیک به تنهایی قادر به انجام این کار نیست و از این رو امروزه شاخه ای از ژنتیک، به نام Epigenetics یا فرا ژنتیک به وجود آمده است که دیدگاه وسیع تری از بیان ژن ها به ما می دهد. در واقع اپی ژنتیک به بررسی تغییرات القای ژن ها بدون هیچ تغییری در توالی ژن تعریف می شود. اپی ژنتیک در هر سطحی می تواند نیروی خود را بر تغییر بیان ژن اعمال کند و به همین دلیل نقش بسزایی در بروز صفات اقتصادی، استراتژی های پرورش و تولید مثل و مهار بیماری ها در حیوانات ایفا کند. اپی ژنتیک این امکان را فراهم می کند که سهم ژنوم و محیط زیست را در تنوع فنوتیپی تعیین کنیم و مدیریت فردی حیوانات را در کنار حفظ محیط زیست و تولید مطلوب در دامپزشکی بهبود ببخشیم. حال آن که در رشته ی دامپزشکی بسیار کمتر به این علم پرداخته شده است، از این جهت مناسب بود مروری بر این حوزه های این علم و توانایی های آن داشته باشیم.

کلمات کلیدی:

اپی ژنتیک، تکثیر، نقشه ی ژنی، ژنتیک مندلی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/334782>

